

neid ärra aeti nende õige usso, ja tõsiste ello-
wiside pärrast.

Karel. Kõl need aulikud Herrad teadsid
hästi, mis kasso heaist kolidest saab?

Adam. Mis inimenne isse ei moista,
ja mis temma isse ei tunne mitte ommas süd-
dames, sest ei jova ta mitte õigete räkida.
Nemmad wõtsid siis ette, meje helde Keisri-
Herrat palluda, et ta peaks ühhe sure Kõli
Tartolinnas seädma. Esmalt sepärrast, et
meje maal paljo perre-issjad on, kennei muist
ep olle aega, muist mitte joudo kõi, ommad
pojad issi õppetada, ehk neid saksa-male õp-
petussele läkitada. Teiseks sepärrast, et
monned nored rahwas, kes meiest wõdra-
maale reisirwad, head õppetusti kuulma, kurjast
innimestest sawad ärra-eksitatud, ehk ta issi
kõwverusse te peäle kånawad, et, kui nem-
mad wannematte silma ja maenitsusse alt on
ärra tulnud, prassimisse läbbi kallisi aega ja
rahha kullutewad, ühhe sannaga, et nemmad
ellowad kui kaddunud poeg, kennest Ewange-
liummis räkitakse. Kolmandeks sepärrast, et

wõdra-ma kolide sees nored rahwas ei woi
mitte ni hõlpsaste omma pärris-ma keles
murre, wiisd, õigused, ja haigused õppida
tundma, mis ommetegi wägga tarwis on,
kui nemmad tahtwad ammetid hästi ülles-
piddada, kui neid kõhto-moistjaks, arstiks,
ja õppetajaks kutsutakse.

Karel. Niid tulleb mo mele; mittokord
tännas meje õppetaja sind, armas lell! et sa
olled temmale räkitud, misuggused õppetus-
sed ep olnud mitte selged kõi, kui temma om-
ma ammeti hakkatusses, jutlust teggi, ehk
rahwast loetas, ehk kui ta omma maja-pid-
damisse pärrast nou sinnoga piddas!

Adam. Tulleta mele lapsoken! mittokord
tunnistas meje lahke Tokri-Herra, et ta ep
olle ühtegi saksa-maal sest hirmsast Willi-
haigussest kuulnud, mis meje maal wägga
wallusaste ligub, ja kennest ta märkamatta
paljo on terweks teinud.

Karel. Meje Moisa Herra, kui temma
wõdra-maalt tuli, kutsus ta sind ja meje Na-
bred kõi, neist kuulma, misuggused õigus-